

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721010659
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8721010659.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.LM. MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. februára 2023, v trestnej veci obž. A. B. pre prečin neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla podľa § 217 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/64/2021 zo dňa 22. septembra 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/64/2021 zo dňa 22. septembra 2022 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla podľa § 217 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po tom, čo mu C. D. zo Stráň pod Tatrami v apríli 2021 odovzdal osobné motorové vozidlo E. B. X.X, evidenčného čísla F., VIN:F., rok výroby 1996 za účelom opravy, v presne nezistenom čase najneskôr však dňa 14.05.2021 v Poprade na ulici Levočskej, neoprávnené a teda bez súhlasu vlastníka osobného motorového značky E. B. X.X, evidenčného čísla F., VIN:F., rok výroby 1996, C. D. zo Stráň pod Tatrami, toto osobné motorové vozidlo v celkovej hodnote 500,- eur odovzdal D. G., pričom následne D. G. spôsobil s týmto osobným motorovým vozidlom dňa 14.05.2021 dopravnú nehodu, pri ktorej C. D. zo Stráň pod Tatrami vznikla presne neurčená škoda na osobnom motorovom vozidle E. B. X.X, evidenčného čísla F., ktorá bola následne A. B. nahradená tým, že osobné motorové vozidlo poškodenému opravil a odovzdal v stave spôsobilom na jazdu.

Za to bol obžalovanému podľa § 217 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. k/, písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 3, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený peňažný trest vo výmere 1.200,- eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, okresný súd uložil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátora do výroku o treste v neprospech obžalovaného. Po rekapitulácii odôvodnenia napadnutého rozsudku a citácii § 34 ods. 1, 2, 3, 4, § 37 písm. m) Tr. zákona má za to, že súd už len samotným určením druhu trestu v podobe peňažného trestu a následne jeho výmery, vrátane náhradného trestu odňatia slobody, sa citovanými ustanoveniami Trestného zákona dôsledne neriadil. Následne rozoberá účel trestu, okolnosti prípadu a čas jeho spáchania, recidívu na strane obžalovaného poukazujúc na odpis z registra trestov. Taktiež poukazuje na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného za obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, evidenciu priestupkov Ministerstva vnútra SR v období po podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia

slobody (3 záznamy za priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke - rýchlosť jazdy) a výšku uložených blokových pokút, pričom ani vysoké pokuty uložené v pomerne krátkom časovom období po podmienenečnom prepustení spolu v celkovej sume 900,- eur nemali na obžalovaného prakticky žiadny preventívno-výchovný vplyv a ani neplnili funkciu represie, keďže ďalej pokračoval v porušovaní zákona o cestnej premávke a to s vedomím, že je v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia v inej trestnej veci a je povinný viesť riadny život. Je nepochybné, že obžalovaný A. B. v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život, keď spáchal iný úmyselný trestný čin a ďalšie dopravné priestupky, a teda nezmenil svoj vnútorný postoj k spáchaniu trestnej činnosti a inému druhu protispoločenského konania hoci „len“ v rovine priestupku, ako ani jeho benevolentný prístup a vzťah k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom alebo iným zákonom. V súvislosti s kladnou charakteristikou obžalovaného z miesta bydliska a jeho podieľaním sa s ostatnými členmi rodiny na starostlivosti o staršieho príbuzného, považuje prokuratúra za vhodné poznamenať, že síce obžalovaného vykresľuje ako nekonfliktnú, priateľskú, rodinne založenú a bezúhonnú osobu, čo je ale v príkrom kontraste s jeho minulým a súčasným protispoločenským správaním, ktoré za daných okolností nemožno považovať len za akýsi exces alebo nepatrné vybočenie z bežného rámca občianskeho spolužitia v súkromnom živote a na verejnosti. Preto uloženie nepodmienenečného trestu odňatia slobody za konanie, ktoré je predmetom trestného stíhania v tejto trestnej veci, by bolo podľa prokurátora primerané aj vzhľadom k zásade personalita trestu vyjadrenej v ustanovení § 34 ods. 3 Trestného zákona, keďže starostlivosť o staršieho príbuzného je zabezpečená ostatnými členmi rodiny, ktorá musela byť vykonávaná aj v čase, keď bol obžalovaný dlhodobo vo výkone trestu odňatia slobody za predchádzajúcu trestnú činnosť, čiže táto starostlivosť o príbuzného nie je výhradne naviazaná a závislá len na osobe obžalovaného. V kontexte rozpisovaných skutkových okolností a právnych úvah, má strana obžaloby za to, že súd pri určení druhu trestu a jeho výmery, z hľadiska hodnotenia recidívy obžalovaného a možnosti jeho nápravy mal (resp. za daných okolností bol povinný) prihliadať na povahu predchádzajúcej trestnej činnosti, a precíznejšie zhodnotiť časový odstup medzi jednotlivými odsúdeniami vrátane doby medzi podmienenečným prepustením a spáchaním ďalšej trestnej činnosti a priestupkov, celkový spôsob jeho života po podmienenečnom prepustení resp. medzi odsúdeniami v predchádzajúcich trestných veciach a pohnútku k jeho ďalšej trestnej činnosti. Obžalovaný napriek uzrozumeniu so svojou situáciou a povinnosťou viesť riadny život v rámci podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, túto ignoroval a po uplynutí jedného roka od podmienenečného prepustenia sa v skúšobnej dobe dopustil ďalšieho úmyselného trestného činu a taktiež v medziobdobí od prepustenia do spáchania tejto ďalšej trestnej činnosti sa opakovane dopustil protiprávneho konania (síce menej závažného pre spoločnosť oproti trestnému činu) majúceho znaky priestupkov za ktoré mu boli uložené pokuty v celkovej výške 900,- eur, ktoré na mieste zaplatil, ale bez želaného výchovného a represívneho efektu takejto peňažnej sankcie. Prokuratúra u obžalovaného nezhľadla žiadny reálny a racionálny dôvod, prečo by uložený peňažný trest vo výške 1.200 eur s hrozbou náhradného trestu odňatia slobody mal naplniť všetky atribúty účelu trestu v zmysle § 34 ods.1 Trestného zákona, najmä s dôrazom na ochrannú, represívnu a výchovnú funkciu trestu, ako aj z hľadiska požiadaviek individuálnej a generálnej prevencie. Na uvedenom konštatovaní nič nemení ani hrozba náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov v prípade zmarenia výkonu peňažného trestu, pretože ani hrozba vykonania zvyšku trestu odňatia slobody (v trvaní 3 roky, 7 mesiacov a 18 dní) v inej trestnej veci pre prípad neplnenia povinnosti viesť riadny život v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia, nebola pre obžalovaného dostatočným varovaním pred páchaním ďalšej úmyselnej trestnej činnosti a iného druhu protiprávneho konania (priestupkov). S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad vo výroku o treste a v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu sa vyjadril k dôvodom odvolania prokurátora a má za to, že súd pri určení druhu trestu a pri určení výšky peňažného trestu 1.200 € sa dôsledne riadil ustanoveniami Trestného zákona, ktoré upravujú ukladanie trestov, na ktoré prokurátor poukazuje vo svojom odvolaní. S odôvodnením odvolania prokurátora nie je možné podľa obhajoby súhlasiť, pretože súd posudzoval správanie obžalovaného ako v prípravnom konaní tak aj v konaní pred súdom komplexne. Obžalovaný ihneď po tom ako došlo k poškodeniu vozidla, opravil poškodenému vozidlo, aby ho mohol používať. Hodnota vozidla bola v čase spáchania skutku 500,- eur, pričom peňažný trest, ktorý uložil súd, viac ako dvojnásobne prekračuje hodnotu vozidla. Obžalovaný svoje konanie oľutoval a snažil sa čo najskôr napraviť spôsobený následok, tak aby poškodený mohol vozidlo riadne používať. Obhajoba nespochybňuje právnu kvalifikáciu skutku, má však za to, že v danom prípade bolo možné aplikovať aj ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného poriadku. To znamená, že závažnosť skutku nie až taká, aby sa konanie posudzovalo ako prečin. V neposlednom rade obhajoba poukazuje na to, že v súčasnej dobe

sa pripravuje veľká novela Trestného zákona, ktorá má okrem iného obsahovať aj úpravu trestov. V súčasnej dobe v odbornej verejnosti výrazne rezonuje názor, aby súdy pri určení trestu a určení výšky trestu pristupovali skôr k alternatívnym trestom, ktoré sú účinnejšie ako trest odňatia slobody. Obhajoba má za to, že uložený trest bude účinnejšie pôsobiť na obžalovaného a zároveň zabezpečiť čo najmenší dopad na osobu, o ktorú sa obžalovaný stará (starý otec). Z uvedených dôvodov obžalovaný navrhol krajskému súdu, aby odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku. Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Úvodom krajský súd konštatuje, že v danej trestnej veci bolo podané odvolanie iba zo strany prokurátora, a to len čo do výroku o treste, čím sa výroky o vine a právnej kvalifikácii konania obžalovaného stali právoplatnými, a preto neboli a ani nemohli byť podrobené bližšiemu prieskumu.

Súd prvého stupňa pri hodnotení osoby obžalovaného uviedol, že tento je v mieste bydliska hodnotený kladne, v registri trestov má dva záznamy, pričom v roku 2001 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu, v skúšobnej dobe sa osvedčil a hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený. Ďalšie odsúdenie je rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/99/2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/36/2018 pre obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, za čo bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov. Z výkon uloženého trestu bol podmienne prepustený dňa 31.01.2020 rozhodnutím Okresného súdu Košice 1 č. 10Pp/88/2019 a bola mu určená skúšobná doba na 4 roky. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 31.01.2020. Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prvého stupňa vychádzal zo známych skutočností a to zohľadnenie pohľadujúcich okolností spočívajúcich v priznaní a oľutovaní konania, ale aj odstránenie škody, ktorá bola spôsobená inou osobou, ale v súvislosti s konaním obžalovaného, keďže bez súhlasu oprávnenej osoby poskytol vozidlo inému na dočasné neoprávnené používanie. Nie je možné brať v úvahu aj priťažujúcu okolnosť a to odsúdenie pre závažnú trestnú činnosť v predchádzajúcom konaní. Súd poukazuje na to, že predchádzajúca trestná činnosť mala inú povahu a pri uložení dlhodobého trestu časť vykonaného nepodmieneného trestu odňatia slobody splnil účel, pretože súd rozhodol o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. V skúšobnej dobe podmieneného prepustenia odsúdený spáchal 6 priestupkov na úseku cestnej premávky, najčastejšie prekročením dovolenej rýchlosti a boli mu uložené pokuty. Okresný súd zohľadnil kladnú charakteristiku z miesta bydliska, kde odsúdený sa podieľa na starostlivosti o staršieho príbuzného, dobu do skončenia skúšobnej doby po podmienenom prepustení z výkonu trestu, dĺžku nevykonanej časti predchádzajúceho trestu odňatia slobody v trvaní troch rokov, sedem mesiacov a osemnásť dní, iný druh protispoločenského konania a je toho názoru, že účel trestu u neho môže splniť uložený peňažný trest v rozsahu uvedenom vo výroku, pretože v prípade jeho nezaplatenia hrozí obžalovanému rozhodnutie o nariadení náhradného trestu odňatia slobody na dlhšiu dobu. Súd prvého stupňa je toho názoru, že uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody za konanie, pre ktoré je stíhaný v tejto veci, by bolo neprímerane prísne a považuje za potrebné poskytnúť možnosť obžalovanému na preukázanie jeho záujmu o dovŕšenie nápravy a prevýchovy v rámci skúšobnej doby podmieneného prepustenia v inej veci.

Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Individuálna prevencia teda spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných, potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trest pritom realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia, resocializácia páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcný postoj, ktorý

sľubuje možnosť jeho nápravy. Páchateľ je pritom súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, kedy je nevyhnutné celkové posúdenie osobnosti obžalovaného, jeho osobnostného profilu, charakterových a psychických vlastností, veku a podobne, ako i individuálne posúdenie pohnútok a dôvodov, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu.

V prvom rade krajský súd uvádza, že aj napriek skutočnosti uvádzanej prvostupňovým súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že nie je možné brať v úvahu aj prirážajúcu okolnosť a to odsúdenie pre závažnú trestnú činnosť v predchádzajúcom konaní, predchádzajúce odsúdenie obžalovaného našlo svoje vyjadrenie vo výroku o treste ako prirážajúca okolnosť uvedená v § 37 písm. m/ Tr. zákona a v tomto smere hodnotí toto vyjadrenie okresného súdu ako mierne zmätočné.

Odvolací súd po preskúmaní druhu trestu a jeho výmery mal za to, že súd prvého stupňa zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadal aj na osobu obžalovaného. Zároveň je možné konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Prvostupňový súd prvého stupňa pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal jednak z hodnotenia osoby obžalovaného a jednak závažnosti činu. V kontexte uvedeného odvolací súd po zvážení všetkých ďalších pri rozhodovaní o treste do úvahy prichádzajúcich okolností sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu ohľadne druhu a výšky trestu a má za to, že uložený peňažný trest vo výške 1.200,- eur, možno považovať za trest primeraný. Vyššie uvedené skutočnosti, dovoľovali vyvodiť správny záver súdu prvého stupňa o tom, že u obžalovaného účel trestu možno dosiahnuť uložením peňažného trestu.

Aj výška uloženého peňažného trest vo výmere 1.200,- eur je primeraná a ktorú by mal obžalovaný pociťovať ako určitú sankciu za svoje nezákonné správanie. Pre prípad, že by výkon tohto trestu chcel obžalovaný úmyselne zmariť, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Krajský súd je tiež názoru, že takto uložený peňažný trest dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti a zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Ohľadne odvolacích námietok prokurátora týkajúceho sa výroku o treste a možnosti uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody, krajský súd poukazuje na to, že ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. nie je možné chápať ako príkaz na uloženie trestu odňatia slobody bez podmienečného odkladu jeho výkonu namiesto uloženia iného prípustného druhu trestu alebo popri inom prípustnom druhu trestu; to neplatí, ak je splnená premisa uvedená v ustanovení § 34 ods. 6 Tr. zák. veta druhá (horná hranica sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšujúca päť rokov). Je však vždy nutné zohľadniť ustanovenia o nezlučiteľnosti trestov (§ 34 ods. 7, § 56 ods. 2 Tr. zák.). Nie je preto v rozpore s ustanovením § 49 ods. 2 Tr. zák., ak súd uloží peňažný trest ako samostatný trest, ak sú splnené podmienky uvedené v § 56 Tr. zák., a ak je taký trest primeraný. Výklad ustanovenia § 49 ods. 2 Tr. zák. ako prikazujúceho, uložiť „nepodmienečný“ trest odňatia slobody by odporoval v nálezhoch Ústavného súdu Slovenskej republiky často zdôrazňovanému princípu ústavne konformnej interpretácie zákona (najmä jeho represívnych ustanovení) v tom zmysle, že sa použije výkladová verzia výhodnejšia pre dotknutú osobu, v tomto prípade páchatel'a (obvineného), a že nedostatok prísnosti zákona možno odstrániť len jeho zmenou (k tomu prim. Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 11/2015). Krajský súd dospel k záveru, že na nápravu páchatel'a a odradeniu iných od páchania takejto protiprávnej činnosti z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie je možno považovať za postačujúce aj uloženie peňažného trestu v takej výmere ako ju určil súd prvého stupňa a osvojujúci si tam rozvedené okolnosti a skutočnosti v plnom rozsahu na ne odkazuje. Podľa názoru odvolacieho súdu na obžalovaného z hľadiska prevýchovy nie je potrebné pôsobiť uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody spojeným s jeho výkonom, pritom prihliadal na hodnotenie osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, z čoho následne vyvodil záver, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto druhu trestu. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ako najprísnejšieho druhu trestu, nie je v danom prípade nevyhnutné.

Záverom krajský súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v prvostupňovom a opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v priebehu súdneho konania, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné

na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd riadny opravný prostriedok prokurátora vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolania zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.